

БОРБА®

Капиновски манастир

Църквата в Капиновския манастир, близо до град Елена, е известна с надпис за годината на основаването ѝ върху корниза над олтара: 1272, при царуването на Константин Тих. След многократни погроми и възстановявания на манастира храмът е бил изграден в 1835 г. от двама самоуки майстори от Дръново.

Никога не ще забравимъ!

Вместо да немъятъ и сведать глави за прошка, потресени отъ беззаконията, терористичнитѣ актове, убийствата безъ сждъ и присжда и геноцида къмъ българския народъ, извършени отъ предцитѣ имъ, днесъ тѣхнитѣ дъщери и синове безсрамно развяватъ знамето на законността, антитероризма и демокрацията.

Хора, бдете! Комунистътъ извънъ властта е терористъ, но веднъжъ завзелъ я, продължава кървавия занаятъ на бацитѣ и дѣдитѣ си.

Това не трѣбва да допуснемъ!

Поклонъ предъ българскитѣ генерали, убити отъ комуниститѣ безъ сждъ и присжда по заповедъ на Москва!

О.з. ген.-лейт. **Христо Луковъ**, министъръ на войната 1935-1938 г.,
убитъ на 13 февруари 1943 г.

Ген.-лейт. **Никола Христовъ**, командиръ на Трета армия, убитъ на
8 септември 1944 г.

Ген.-майоръ **Асень Каревъ**, командиръ на 12-та пех. дивизия, убитъ
на 10 септември 1944 г.

Ген.-лейт. **Атанасъ Стефановъ**, командиръ на Четвърта армия, убитъ
на 12 септември 1944 г.

Ген.-майоръ **Антонъ Ганевъ**, командиръ трудови войски, убитъ на
14 септември 1944 г.

О.з. ген.-майоръ **Георги Тѣнковски**, бившъ командиръ на конницата,
убитъ на 27 септември 1944 г.

О.з. ген.-майоръ **Кючуковъ**, бившъ командиръ на 7-ма Рилска дивизия,
убитъ на 1 септември 1944 г.

Позора носятъ убийцитѣ комунисти!

Никога не ще простимъ!

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 4

Книжка сто четиригесетъ и осма

Юли 2003

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing
Dr. Angel Todoroff
Marin Marinov, Esq.

REPRESENTATIVE B.D.FORUM

Dimitar Boyanov, Dipl. Ing.
REPRESENTATIVE - BULGARIA

Gosho Spassov

SECRETARY

Jordan Ganchovsky

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

Tzonio Gradinarov

Dragomir Zagorsky

Miro Gergoff

Todor Todorov

CONTROLLERS

Nikola Janakiev

Peter Nikoloff

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarow, Dipl. Ing.

Germany

Simeon Saraivanov

Washington State, USA

Dr. Ilija Popov

Brazil

Enrico Del Bello

Italy

Pano Saraydaroff

Australia

G. Schallenberg, Dipl. Ing.

Germany

Emil Atanasoff

New York, USA

Kiril Kirov

England

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President

16 юни 2003 г., София

Негово Величество царъ Симеонъ II,
министър-председателъ на България

Ваше Величество,

Преди 66 години на днешния ден ние ликувахме. Негово Величество царъ Борисъ III отъ балкона на Двореца – София, приемаше радостнитѣ ни възторжени възгласи: “Симеонъ, Симеонъ”.

България имаше вече престолонаследникъ.

Преди 57 години ние бѣхме въ комунистическия следствени арести и затвори, а мнозина отъ насъ, подгонени отъ комуниститѣ, напуснаха Родината. Тогава царътъ на българитѣ Симеонъ II, едва 9-годишенъ, бѣше принуденъ да напусне България заедно съ Височайшата си майка и сестра.

Днесъ въ връзка съ 66-та годишнина ние приветстваме нашия царъ – министър-председателъ.

На многая лѣта!

Като Ви увѣряваме, че нѣма да пожеламъ сили и ще съдействаме да изпълните докрай, завърналъ се въ Родината, мисията си за доброто на България и успѣха на българския народъ.

Богъ да пази Царя и България!

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #38-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38F-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

За ЦУС на БНФ, Инк.:
Президентъ – Ал. Дървогѣлски
Вицепрезидентъ – Г. Спасовъ

Декларация

Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ (ЦУС на БНФ) на свое заседание, като *взе под внимание коренната промяна в политическото поведение на г-нъ Муравей Радев* от това, което имаше като зам.-председател и председател на Българския демократически форум (БДФ)

РЕШИ:

Изявява възмущението си от безотговорнитѣ, недобронамѣрени, лишени от основание, клеветнически публични изказвания на г-нъ Радев, днесъ народенъ представител и членъ на ръководството на партия Съюзъ на демократичнитѣ сили (СДС), насочени къмъ членове на кабинета на управляващото мнозинство. Съ своитѣ изявления той потвърждава полученото вече граждански размахъ становище, че и като зам.-председател и председател на БДФ той е служилъ на чужди на БДФ интереси. Тази партия – БДФ, идеологически е свързана съ Българския национален фронт, Инк. и ние сме задължени да вземемъ отношение къмъ поведението на г-нъ Радевъ.

Смѣта, че такива изказвания сж непристойни и целят манипулиране на общественото мнение, въпрѣки че като цѣло то ги калкулира въ графата “ТРЗ-разработки при отчитане на деветосептемврийско съревнование”.

Констатира по поводъ медийнитѣ изяви на г-нъ Радевъ, че клетвопрестѣпници къмъ българската конституция е имало, има и ще има дотогава, докогато има нечистоплътно идейно-политическо клетвопрестѣпничество.

Приема като своя грешка довѣрието и подкрепата, която е оказвало на г-нъ Радевъ въ качеството му на зам.-председател и председател на БДФ. Ако г-нъ Радевъ днесъ демонстративно заявява, че БНФ, Инк. не е оказвалъ помощъ на БДФ, не е зле да хвърли погледъ на архивитѣ си отъ 1993 г., където на “приемо-предавателенъ протоколъ” е поставилъ подписъ въ присѣствието на двама свидетели.

Зачита законитѣ на българската държава и отъ позиция на своята програма не приема клеветата като инструментъ за популизъмъ.

Отношението на ЦУС на БНФ, Инк. къмъ личността Муравей Радевъ по поводъ неговитѣ изяви не помрачава взаимоотношенията на БНФ, Инк. съ БДФ, съ който ни свързва обща борба противъ тоталитарь-комунизма, за правова, национална по духъ и социална по съдържание посткомунистическа България, на принципа на лоялна равнопоставеностъ.

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк. не е създаденъ отъ личности по “списъкъ на официално препорѣчана и одобрена опозиция на закрито заседание на ЦК на БКП през май 1989 г.”, когато Милко Балева предлага 126 души, върни на партията (чети завербувани) да бждатъ грѣбнакътъ на бждещата “опозиция” на партията. Не е създаденъ и отъ личности, за които по извлѣчение отъ протоколъ 22 на 25-та първична партийна организация при ЦИД на ВМЕИ отъ 27 юли 1989 г. е казано: “Нѣмаме основание да се съмняваме въ марксистко-ленинската убеденостъ на лице, представено за приемане въ партията”, което по-късно бѣше експертъ на г-нъ Кръстю Петковъ.

Затова БНФ, Инк. се разграничава и отъ тѣзи, които сж били въ нашитѣ редици, но, поставили се въ услуга на личности като горнитѣ, сж изконсумирали довѣрието и симпатиитѣ ни.

За ЦУС на БДФ:

Президентъ – Ал. Дърводѣлски
Вицепрезидентъ – Г. Спасовъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Каквото нагробимъ, това ще сърбаме

Тази остроумна народна поговорка е много подходяща, особено сега, преди есенните общински избори, да се припомним на гражданите – упрешни гласоподаватели. Тя е валидна за тѣзи – най-близко предстоящи избори, но има своята валидност по принципъ и въобще.

Демокрацията дава право на гражданите да избиратъ своите управници. Каквито управници изберемъ, такава ще бжде и управлението въ нашето населено мѣсто – въ нашия регионъ, а отъ това и икономическото положение въобще и за цялата страна.

Общинското управление е най-близко до народа. Неговите задължения сж главно да поеме грижите за разрешаване на онѣзи животрептящи проблеми, свързани съ всекидневния животъ на всички и на всеки отделенъ гражданинъ.

Отъ общинското управление зависи какво ще бжде водоснабдяването – да се взематъ мерки, за да има чиста вода, какво ще плащаме за нея. Какво ще е електроснабдяването, какъ ще бжде обслужвано и най-вече свързаните съ това необходими средства, които трябва да се заделятъ отъ бюджета на всеки. Да не говоримъ за здравеопазването, болниците, персонала въ тяхъ и възможностите за лѣкарствени задоволявания.

Тѣхна е грижата, ако не основната, то поне една от приоритетните, за възпитанието и образованието на подрастващото поколение, в чи ржце се повѣрява и какъ то, трябва да признаем, индиректно, но натрапчиво моделира общественото мнение.

Комуникациите сж сжщо въ ползрението на местните органи на самоуправление. Не е безъ значение за гражданите ефективността на транспорта, който,

отъ своя страна, е основенъ факторъ въ изграждането на пазарните взаимоотношения въ едва проходащото гражданско общество. Защитата на живота, имота и честта на гражданите, колкото по-добре сж охранени, толкова животътъ на хората ще бжде лишенъ отъ отрицателни емоции при оценка на управленските възможности на общинската власт. Социалните грижи въ населеното мѣсто сж повѣрени на тѣзи, които съ бюлетината си сме избрали да ги осществяватъ.

Списъкътъ за всичко онова, което зависи отъ общинското управление, не се изчерпва съ зазначените по-горе сектори. Той включва много още звена, отъ които зависи комплексното обслужване на гражданите и тяхниятъ миренъ, спокоенъ и градивенъ животъ. Както казахме по-горе, всичко зависи отъ това какви общински съветници и кметъ ще изберемъ.

Съгласно изборната система, която имаме, кандидатите за кметове и общински съветници се номиниратъ отъ партиите, въпреки че изборътъ е мажоритаренъ. Позволява се да бждатъ кандидати и избирани и независими кандидати. За съжаление не всекога номинирани отъ партиите кандидати сж най-подходящите, защото обикновено те обслужватъ приоритетно интересите, продиктувани отъ партийните имъ централи или лобирани отъ тяхъ дейности. Това се отразява на желанието на гражданите чрезъ вота си да взематъ участие въ управлението на населеното мѣсто. А отъ това въ много случаи се дава възможностъ една дисциплинирана партия да внедри въ управлението некачествени и неподготвени хора, но вѣрно служещи на партийните интереси, съ ясно изразена корпоративна насоченостъ. Естествено е въ такива случаи положени-

ето на гражданите да се влоши. Затова, за да се избегне това, наш дълг е след обективна преценка и масово участие в изборите да определим сами насоките и перспективата на своя живот през мандата на избраните от нас.

Общината е нашето големо семейство. Там работят се уреждат по начин, по който се уреждат и в обикновеното българско семейство. Ако покривът на къщата ни е повреден и капе. Ако електрическата инсталация не работи, ако отводнителният канал е запушен, ние няма да кажем, че не се интересуваме, а ще направим всичко възможно да отстраним

неизправността. Много ясно и просто, това трябва да се направи от избраните от нас местни управленци за нормалния вървеж на живота в населеното място. Съвсем други думи, от нас зависи какъв ще бъде животът ни през мандатния период на нашите избраници.

Да се надяваме, че в предстоящите общински избори този път ще осъзнаем големата отговорност, която имаме всички с гласа си. Да изберем достойни кметове и съветници, за да се подобри животът ни.

Друг път няма!

Редакционна бележка

В последно време има запитвания, отправени до редакцията, от политически емигранти, напуснали България през 40-те и 50-те години на миналия век – ЗАЩО списание “Борба” се списва на традиционния (с **ѣ**, **ѝ** и **ѥ**) правопис и на новия (комунистическия), а не само на традиционния, както това се е правило до преди няколко години.

Молим тези читатели на “Борба” да проявят разбиране, че и ние бихме желали списанието да не променя правописния си облик, но сме принудени да го правим поради технически причини, от които сме зависими при подбора на материалите, предпечатата и печата на списанието.

БОРБА

История

В брой 3 (март) 2003 г. на списание “Борба” на стр. 24 съобщихме, че от брой 4 ще започнем публикуването – календарно, на по-важни моменти, свързани с политическото и историческото минало на България, обхващащо периода от април 1944 г. до април 1945 г.

I. Април 1944 г.

6 — **Чамкория**. Регентите приемат министър-председателя Божилов. Обсъждат въпроса за реконструкцията на кабинета. Повдига се въпросът за евентуални промени в щаба на войската.

7 — **София**. Със заповед № 18 на МС се създават селски въоръжени групи в селищата, където няма полицейски или войскови части, с цел — борба с нелегални противонародни групи.

9 — **Чамкория**. Заседание на регентите с ген. Русев, ген. Лукаш, ген. Богданов и полк. Дунгов. Разглеждат въпроси, свързани с мобилизацията. Липсва координация между службите на гражданската и военната мобилизация и тази на миньорите от мини „Перник“. Заседание на регентите с Добри Божилов, министъра на вътрешните работи Дочо Христов, ген. Русев и ген. Лукаш. Разглеждат положението в Моравско и в Трънско, застрашени от партизаните.

17 — **София**. Великден. Масово въздушно нападение на столицата предимно със запалителни бомби. Димът от пожарите покрива града. За

първи път американските бомбардировачи са охранявани от най-модерните им изстребителни „Мустанг“ и „Тънагърболт“. Българските летици-изстребителни са изненадани и дават скъпи жертви. Във въздушен бой загиват летиците-изстребителни поручиците Димитър Попов, Христо Арнаудов, Любен Кондаков и фелдф. Атанас Кърев. Няколко наши летици се спасяват с парашути.

18 — **Чамкория.** Регентите приемат пълномощния министър в Берн Георги Къосеиванов. Дискретни разговори по външната политика. Налага се ограничена реконструкция на кабинета.

24 — **София.** Среца на регента проф. Филов с бившия министър-председател Александър Цанков: промяната в кабинета следвало да бъде по-широка. Да се подчартае един нов курс на гясно.

26 — **София.** Съветската легация връчва на правителството вербална нота. Исква се разкриването на съветски консулства във Варна, Бургас и Русе.

Май

2 — **София.** Заседание на регентите с ген. Жечев (флигел-аютант на царя). Обсъждат се предложения за новоназначения в щаба на войската — ген. Трифон Трифонов да заеме поста на ген. Константин Лукаш, началник-щаба на войската. Ген. Лукаш да бъде назначен за Главен инспектор на войската, ген. Иван Попов и ген. Кирил Янчулев — пом. началник щаба; ген. Ничо Георгиев — началник на снабдителния отдел. След отказа на ген. Никола Хаджипетков — невярващ в германската победа и гледащ песимистично на положението — да поеме поста главнокомандващ, княз Кирил и ген. Михов се спират на ген. Петър Стойчев.

— **София.** Бурно заседание в Министерския съвет по повод Съветската нота за консулствата. Една част от министрите са за откриването им след възстановяване на търговските връзки между двете страни; друга част — това да се отнася за консулствата в Бургас и Русе, а консулството във Варна да се възстанови незабавно.

9 — **Говедарци.** Регентите изслушват доклада на ген. Иван Попов, пом.-началник щаба, за посещението му в Германската главна квартира. Германската страна поема изцяло защита на север; българската войска да се насочи към Турция поради обезпокоителни сведения.

15 — **София.** По повод съветската нота и с оглед да печели време, правителството отговаря с обещание да провери фактите и обсъди въпроса за откриването на консулства. Отговорът се оценява от съветска страна като неудовлетворителен.

16 — **Москва.** Дъщерята на Сталин Светлана встъпва в брак с евреин, въпреки волята на баща си.

18 — **София.** Съветската легация връчва втора протестна нота по повод консулствата и предупреждава, че при неизпълнение на исканията Съветското правителство ще се смята в невъзможност да запази дипломатическите си отношения с България.

19 — **София.** Кабинетът Добри Божилов подава оставка. Христо Калфов е натоварен официално да състави нов кабинет.

— **Дрезден.** Гестапо разстрелва 50 военнопленници от Съюзническите сили, летици, успели да избягат от военнопленническия лагер в Силезия, посредством изкопането на тунел, отвеждащ извън телените ограждения.

22 — **Панчарево.** Регентите приемат Христо Калфов, който отказва да оглави новия кабинет. Силно негодуване от страна на проф. Б. Филов.

23 — **Чамкория.** Регентите се срещат поотделно с Никола Мушанов и с проф. Александър Цанков. На мнение са, че кабинетът следва да се оглави от лица с по-значителен обществено-политически кредит. Н. Мушанов е за завои в политиката, понеже не вярва в крайната победа на германците.

24 — **Чамкория.** Регентите приемат Иван Багрянов, който по принцип приема да състави кабинет.

25 — **Чамкория.** Регентите повторно приемат Иван Багрянов. Той се ангажира да направи проучване и да предложи лица за кабинета, без да се смята още, че е получил мандат.

27 — **Панчарево.** Регентите приемат бившия министър Спас Ганев. Настоява да се натовари Георги Кьосеиванов със съставянето на новия кабинет.

28 — **София.** Регентът проф. Филов приема пълномощния министър Бекерле. Уверява го, че няма да има промяна във външната политика на страната.

30 — **София.** Пълномощният министър Бекерле телеграфически уведомява фон Рибентроп за развоя на правителствената криза в България.

31 — **Панчарево.** Регентите отново приемат Иван Багрянов. Той схваща мисията си в полза на мира против войната. В никакъв случай скъсване на дипломатическите отношения със Съветския съюз.

Юни

1 — **София.** Проф. Богдан Филов приема пълномощния министър Бекерле; следва да се направи известен компромис с възстановяването на съветското консулство във Варна.

— **София.** Във връзка с новия кабинет се установява следната непълна листа:

— Иван Багрянов — министър-председател;

— Проф. Михаил Арnaudов — министър на народната просвета;

— Проф. Александър Станишев — министър на вътрешните работи и на народното здраве;

— Ген. Руси Русев — министър на войната;

— Димитър Савов — министър на финансите;

— Руси Ст. Русев — министър на земеделието;

— О.з. полк. Борис Колчев — министър на железниците, пощите и телеграфите;

— Христо Василев — министър на търговията, промишлеността и труда. (виж Приложение № 17)

2 — **София.** С писмо-телеграма пълномощният министър Бекерле съобщава поверително биографични данни за Иван Багрянов, проф. Станишев, проф. Арnaudов, ген. Русев, Д. Савов и за тяхното отношение към Германия.

3 — **София.** Пълномощният министър Бекерле съобщава биографични данни и за Руси Ст. Русев, Хр. Василев и Б. Колчев.

4 — **София.** Иван Багрянов произнася програмна реч по радиото. Речта се посреща в страната с противоречиви чувства.

14 — **София.** Пълномощният министър Бекерле телеграфира, че е приет от външния министър, който се представя за радетел на искрено приятелство в българо-германските отношения като главна база на политиката, която ще води. Бекерле съобщава поверително биографични данни за Славейко Василев и за д-р Александър Сталийски.

15 — **София.** Министърът на външните работи Драганов приема японския пълномощен министър Амадзи. Съветският съюз ще скъса дипломатическите отношения с България, ако продължат успехите му по фронтовете.

16 — **София.** Молебен в „Св. Неделя“ по случай рождения ден на цар Симеон II.

18 — **София.** Регентите се срещат с проф. Цанков. Приема, че новото правителство е за забой във външната политика. Предупреждава, че с него (Цанков) са националните сили.

19 — **София.** Първан Драганов повторно приема Степан Курсанов. Правителството е решено да провежда искрена политика, която да доведе до установяване на приятелски отношения със СССР, основани на взаимно доверие.

— **София.** Пълномощният министър Бекерле телеграфически уведомява за развоя на събитията в България и за неприязненото отношение на проф. Филов към водената политика на Багрянов. Регентът е дал съгласието си за него и за Драганов по настояване на княз Кирил, който ги смята за приятели.

20 — **София.** Телеграма на пълн. мин. Бекерле. Споделя схващането на имперския министър на външните работи. Правителството на Багрянов заема компромисна позиция спрямо Съветския съюз. Опит да се печели време, за да се избегне участие във войната.

23 — **София.** Регентите, в присъствието на министър-председателя Багрянов, приемат външния министър Драганов. Изслушват доклад за посещението му във Варна заедно с военния министър ген. Русев. По принцип нападателните съдове трябва да се изтеглят, на първо място — ятото водосамолети (хидроплани). Режимът на черноморските пристанища трябва да бъде този на неутрална страна.

27 — **София.** Върховното комисарство за военновременното стопанство се разформирова.

— **Шербург (Франция).** След тежки боеве американски части навлизат в града, чието пристанище на Атлантическия океан е от първостепенно значение.

28 — **София.** Първан Драганов приема новия германски военно-въздушен аташе полк. Шьонборн. Основен въпрос за разглеждане — изтеглянето на водосамолетите. Пагането на Шербург е тежка загуба; дължи се на пълното въздушно превъзходство на противника. От голямо значение е моралният ефект.

(Следва)

Едва ли български общественик и политик би твърдял, че пълноценно заема мястото си в обществото и политиката, ако не е запознат със събитията, отнасящи се няколко месеца преди и няколко месеца след съветската окупация на България през септември 1944 г.

Под слънцето нищо ново!

Подборките, които публикуваме, както и съобщенията в бр. 3 на сп. „Борба“, са от книгата „Втората световна война“ от г-н Николай Георгиев, български политически емигрант в Швейцария. Книгата все още може да се получи от представителството на БНФ, Инк. в България (цена за България 12 лв. с пощенските разходи по изпращането ѝ и за чужбина — 14 щ.д. при същите условия). В представителството се намира и ограничен тираж от книгата „Спомени с Иван Багрянов“ (цена за България 10 лева и за чужбина — 12 щ.д.).

Д-ръ Багряна
Беланже,
Канада

Нелепости и безотговорност

Слушах внимателно дебатитѣ по во-та на недовѣрие въ Народното събрание. Сре-щу министър-председателя за “провалъ на вътрешната политика”. Внесенъ отъ СДС, кой-то забравя собственитѣ си фатални провали: продажбата на авиокомпания “Балканъ”, продажбата на “Нефтохимъ”, ликвидацията на “Химко”, тази на “Плама” и много други.

Още отъ април 2001 г. СДС започна ед-на остра, нелоялна и абсурдна кампания сре-щу личността на Н. В. Симеонъ II. Съ груби и невѣрни обвинения и всѣкакви нелепости, ко-ито постоянно се повтарятъ по тѣхнитѣ клубо-ве и разпространяватъ всрѣдъ населението. Изкараха го дори “картоиграчъ”, “беднякъ”, “бе-зъ образование”, “бонвиванъ” и какво ли не.

СДС загуби убедително мѣстнитѣ избори презъ есенъта на 1999 г., но не се поучи отъ резултатитѣ и вмѣсто да направи нѣкакви по-добрения въ икономиката въ полза на народа, продължи да се самозалъгва, че е “единстве-ната сериозна политическа сила”. Следъ смѣната на паритѣ (1 лѣвъ за 1000 лѣва) це-нитѣ на хранителнитѣ продукти драстично се увеличиха. Народътъ осезателно го почувства и особено остро реагира, още повече, че 38-то Народно събрание харчеше безмилостно дър-жавни пари за мерцедеси, компютри, ремонти въ президентството и др. Тези и други провали допринесоха СДС да загуби парламентарнитѣ избори презъ юни 2001 г.

Царътъ донесе нови надежди и хората му повѣрваха. Той отвори много врати за Бълга-рия. Навсѣкжде въ Европа е приетъ, уважава-нъ, обичанъ.

Когато бѣхъ студентка въ Парижъ (1965-1970) се знаеше всрѣдъ българитѣ, че той по-мага на стотици сънародници за стипендии, за работа, за емигриране и че е благороденъ, човѣченъ, сърдеченъ, истински християнинъ. Трѣбваше да дойда въ България, за да чуя не-лепости и клевети по неговъ адресъ. И то изре-чени съ грубъ, махленски тонъ.

Поразил ме поведението на нѣкои опози-ционни “лидери”, като Екатерина Михайлова напимѣр. Не зная какво образование има, но обносцитѣ ѝ доказват, че ѝ липсватъ първитѣ 7 години. Би било много добре, вмѣсто да пжди премиера въ Мадридъ, тя да си иде въ Пазар-джикъ и да изучи книгата “Какъ да се държимъ въ обществото”. Съ злобенъ езикъ и държание никой никога нищо не печели: последнитѣ пре-зидентски избори сж пресенъ примѣръ за то-ва. СДС вмѣсто да заработи градивно, за да оп-рави собственитѣ си провали въ вътрешната политика, продължава да удря налѣво и надѣсно. Така ли се държи една “християнско-демократична партия”? Кжде са християнскитѣ ѝ добродетели?

А защо този “вотъ на недовѣрие” сега, ко-гато сме предъ прага на НАТО, когато папата и италианското правителство щедро подкрепятъ Родината ни? Особено следъ като СДС нѣма шансъ да спечели бждещи избори. Съвсемъ бе-зотговорно и по логиката на нашенеца Нане: “Я не сакамъ да сжмъ добре, я сакамъ Вуте да е зле...”

Проблемътъ тукъ е, че “Вуте” е България, която не иска да бжде постоянно въ полити-ческа криза, а иска спокойствие и стабилностъ.

А личността на премиера е примѣръ за всички. Той пжтува съ обикновени, чартърни по-лети, отсѣда въ скромни хотели, не се заяжда съ журналисти и опоненти. Може би затова нѣкои “балкански” политици го мразятъ: той е укоръ въ собственитѣ имъ очи. Трѣбва имъ нѣкой Живковъ или Виденовъ, за да му се по-диграватъ, да му измислятъ прѣкори и да си ка-ратъ по балкански, нали?

Живѣя въ чужбина повече от 30 години (Франция и Канада), но никога не съмъ видяла въ тамошнитѣ парламенти да се внася “вотъ на недовѣрие”. Тази процедура дестабилизира държавата, а всѣки отговоренъ депутатъ си ува-жава държавата и правителството до изтичане на мандата му. ■

Архивите
са живи

Ние не искаме мъст!

25 години

След 10 ноември 1924 год.

Ние търсим справедливост, която тринадесет години управляващите "геократи" се страхуват да докоснат, защото кървавите ръце на техните предци ги плашат. Но те не трябва да забравят, че часовникът на справедливото възмездие закъснява понякога, но времето му винаги идва.

Видни ^{често} БЪЛГАРСКИ по безправни роби в каторгата "Белене"

В каторгата беше събрана една част от недоубития след 9 септември 1944 г. елит на българската нация. Другата част беше в десетките затвори и концлагери. Но най-ежък беше режимът тук, в Белене.

Бивши министри:

Марко Рязков – министър на финансите от кабинета на Андрей Тошев – 1935 г.

Проф. Петко Стоянов – министър на финансите след 9 септември 1944 г.

Христо Стоянов – министър на вътрешните работи от кабинета на Ал. Стамболийски

Александър Гергинов – министър на финансите и вътрешните работи – 1932 г.

Никола Недев – министър на вътрешните работи

Недялко Атанасов – министър на железниците

Стойчо Мошанов – министър през 1935 г.

Бивши генерали и изтъкнати уволнени офицери:

Крум Лекарски – зам.-министър на войната

Стоян Трендафилов – командир на танковите войски във Втората световна война

Тодор Тошев – пехота

Никола Недев – пехота

Иван Вълков – пехота

Рашков – морски командир

Аспарух Луканов

Иван Влайков

Георги Георгиев – т.нар. Чингиз хан – един легендарен български офицер

Бивши народни представители:

Недялко Атанасов, Тодор Лазаров, г-р

Димо Гочев, Тодор Киров, Атанас Лерински, Димитър Иванов, Петър Сърбински, Денчо Георгиев, Недко Ботев, Кънчо Славов, Иван Гинчев, Дичо Тодоров, Минчо Дрангаревски, Минчо Панов, Кирил Попов, Стоян Божков, Емил Краев, Кочо Бонев, Серги Златанов, Петко Франгов, Рачо Домузчиев, Спас Наїденов, Любен Боянов, Йордан Ковачев.

Концлагеристи, с които съм имал контакти в Белене:

Земеделци: г-р Сиво Чапаров, Крум Нефюковски, Милан Дренчев, Петър Антонов, Иван Страхинов, братята Слави, Любен и Димитър Попигнатови, Георги Бярков, Георги Панайотов, Велико Великовски.

Трудно може да се каже "Не" в положение "На колене".

Кирил - Караджов

Социалдемократи: Левчо Иванов, Руен Буналов, Любен Буев, г-р Атанас Москов, Петър Горянски.

Македонци от ВМРО: Борис Бунев, Слави Нечев (Чавчето), Стоян Варгарски, Иван Янкулов, Петрунов, Малечков, бай Кольо от Рила, Щерю Щерев, Марко Панукчан.

Демократи: Александър Гергинов – бивши министър, Дончо Смилев и Михаил Ганчев – и двамата бивши окръжни управители, г-р Орошаков, Христо Манафов, Методи Янчулев, Борис Кюркчиев – изтъкнати водачи на Демократическата партия, Стойчо Мошанов.

Националисти: Тодор Капанов, Георги Мирков, Димитър Кърджиев, Любомир Банковски, Гергин Трънкарров, Стефан Момчев, Енчо Матеев, Марин Добрев, Цветан Попстепанов, Петър Евтимов, Михаил Соленаров, Георги Боцов, Илия Мицев.

Анархисти: г-р Балев, Христо Колев.

Абат Фердинанд – католически свещеник, мой много добър приятел в каторгата, а и след като се върнахме в “цивилния” живот в София, след като беше разформиран концлагерът “Белене”.

Александър Гендович – виден общественик.

Моля да ме извинят тези видни българи, които бяха в концлагера “Белене” и не съм ги споменал, но аз съм посочил тези, с които съм бил или в една землянка, или в една бригада през рѳбските години там.

Из книгата на Стефан ЧАКЪРОВ “Боже, прости им, но не забравяй (Записки на един каторжник от Белене)”

След 40-те и досега...

*Ти стадо беше и
в крак вървеше -
напред, назад,
развявайки
червен байряк след
пъдаря със кривак.*

*Но падна пъдаря;
счупен бе кривака!
Разбягаха се псета
с грамаден кокал
във устата!*

*И ти остана бедно
стадо,
опитващо се да си*

*стъпва на краката
бавно...*

*Но голяма част от
тебе в глутница
”вълци в овчи кожи”
се превърна.*

*Глутница, готова да
се зъби, вие, граби,
всичко и всички да
разкъсва*

*и “сляпа”, да не вижда
жертвата голяма, която
Симеон ѝ
допринася.*

Д-р Мария МАТИНЧЕВА

Милко Мушмовъ,
Монтичело, Илиной, САЩ

Национална трагедия

Честохъ въ наши вестници за пагубната тенденция на българитѣ да копиратъ всичко чуждо съ необяснима охота, страмувайки се отъ “българското” като нѣщо долнопробно. Приемайки чуждици, чужда пог-култура, като безвкусна мода, отвратителна порнография, дупчене на тѣлото съ прѣстени, халки и татуировки, дивашка музика и танци – отричайки вѣковни български традиции като нѣщо “старомодно”, “отживѣло”, “просташко” – е най-големиятъ грѣхъ на днешното ни поколение. Тоя български модеренъ nihilизъмъ, копаещъ гроба на една многовѣковна нация, се гледа отъ чуждия свѣтъ съ насмѣшка и подигравки. Въмѣсто нѣкогашнитѣ хвалебствия за нашитѣ вродени качества и характерни черти на честностъ, трудолюбие, религиозностъ, любознателностъ, предприемчивостъ, таланти и скромностъ – сега по чуждата преса и телевизия българинътъ е предметъ на обидни вицове. Лошото е тамъ, че нашитѣ отчаяни усилия да се самозащитимъ оставатъ безуспѣшни предъ наличието на наивни постъпки отъ страна на нашата младежъ, отъ тѣхното странно поведение вънъ и вътре въ България. Случаитѣ изобилстватъ – срамни, наивни и трагикомични:

Фамилното име на нѣкой си Кантарджиевъ добива “модеренъ” видъ на Децималовъ, за да не звучи “просташки”.

Синъ на бившия комунистически голѣмецъ – Павелъ Мръвковъ (по прѣкоръ Палъо “Мръвката”) идва въ Щатитѣ и незабавно промѣня “просташката” си наследственостъ: купува си сако съ цвѣта на небето, обѣсва си жълта вратовръзка на точки, набучва по всички джобове химикалки и клетъчни телефони, изважда си документи подъ ново, американизирано име, и... сбогомъ, Българийо – добре дошълъ въ Новия Свѣтъ, 2-нъ Полъ Мърфи!

Нашата Ирина Гугова, кандидатка за докторатъ по история въ факултета по хуманни науки при Илинойския университетъ – прави научни изследвания въ София, ровѣйки се десетъ месеца изъ централнитѣ държавни архиви по история. Тя описва въ периодическото издание “Факултетни новини” всѣкидне-

вието на научната си активностъ въ българската столица съ своето “сиво, грозно здание на Централната администрация на архивитѣ”, “мразовитата температура въ читалната зала на Държавната библиотека”, съ отчаяното състояние на “пробититѣ, капещи покриви на библиотеката и на Академията на наукитѣ”, съ “крайно нискитѣ заплати на научнитѣ работници”, съ “госагнитѣ неприятности, които посрѣщатъ чуждитѣ изследователи, като мъчнотии съ регистриране въ полицията, двоенъ стандартъ на ценитѣ и езикови бариери”. Но накрая Гугова блажено заключава, че “всѣка вечеръ азъ си лѣгахъ съ чувство на облекчение, че нѣма да живѣя съ проблемитѣ, съ които обикновенитѣ българинъ се бори ежедневно: азъ знамъ, че имамъ билетъ за обратенъ пътъ до Чикаго въ юлий”.

Такава е психологията и трагедията на нашата младежъ. Тоя култъ къмъ “чуждото” действия като мощенъ магнитъ, който създава днешния потокъ на обезлюдяването на България. Това трѣбва безусловно да се спре! За това иматъ отговорностъ българскитѣ управници, които вече 14 години тѣпчатъ на едно мѣсто, погълнати отъ безкрайни дебати и парламентарни спорове, безъ реални усилия за практически, навременни реформи. Докато, заети съ скучни утопични словоизлияния за “какво трѣбва да стане” – никой не си запрѣтва рѣкавитѣ, че на практика да послужи за личенъ примѣръ. Тѣхното обезпечено благосъстояние и лично удобство допринася за убийствената атмосфера на страшна безработица и нечувана поквара. Престъпността се шири, убийцитѣ на червения режимъ се радватъ на свобода, държавната хазна се изпразва мистериозно. Но страната сѣщо се изпразва отъ младъ интелектъ и способностъ – духовното кръвотечение, което неминуемо ще допринесе за фаталния край на единъ народъ, който предпочита робството, който не съумѣ да живѣе безъ паразити и чужди господари!

Боже, пази България, защото ние или не знаемъ, или не искаме!

ПРИЗИВ

До всички демократични партии, организации и граждански сдружения в България

Ние смятаме, че е необходимо в този труден за нашия народ момент обединението на всички демократични, патриотични и антикомунистически национални сили в единен фронт. Само така ще се спре надигането и домогването на комунистите към властта. Антикомунизмът съвсем не е загубил своето водещо място в позицията на всички демократични сили в страната. Той е доминиращ, особено сега, когато комунистическите сили се опитват отново да завладеят властта в България. Комунистите доминират в нашата икономика със заграбените пари от фалита на източнените от тях банки, от изнесените и заграбени в прехода средства, от заемите и от търговските фирми във и извън страната. Те искат и политическата власт.

Апелираме към разумно преодоляване на противоречията между демократичните партии и организации, с диалог без конфронтация. Разединението на демократичните сили води до отслабване на същите и налива вода в мелницата на комунистите. То е предизвикано в редица случаи и от техни агенти. Никой не е безпогрешен, но тези, които милеят за България, трябва да се ръководят не от личните дрезги и амбиции, а от интересите на българския народ.

Отправляме призив към всички демократични партии, организации и граждански сдружения в предстоящите местни избори да проявят политическа зрелост и воля за определяне на една единствена кандидатура измежду доминираните от тях достойни кандидати за кметове на общините. Само тогава демократична България ще бъде сигурна в победата ана изборите още в първия тур.

Да не се делим, а да се обединяваме, защото в единението е силата на демократична България.

Съюз на репресираните
в България

1 чл. Кривокопски

Съюз "Истина"

Съюз на репресираните
от комунистическия терор

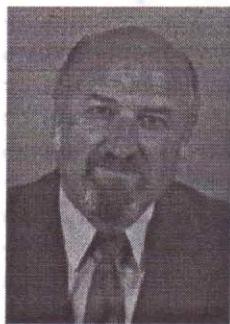
10-р д-р А. Младенов

10-р д-р А. Младенов

10-р д-р А. Младенов

Дискусионно

Проф. д-р
Атанас Попов,
председател на Възстано-
вена македонска родолюбива
организация – Българско демокра-
тично движение (ВМРО-БДД)

Повече от тринадесет години българската общественост е в голямо заблуждение по отношение появата и съществуването на фалшификата на ВМРО на "Пиротска" 5, където обитават лъжевойводи, жадни за власт, разгулен живот и пари. Повечето от тях нямат нито родствена,

Истината за фалшификата на ВМРО

Политическата пирамида на Красимир Каракачанов е правопроемник на прокомунистическата организация на сатрапа от ДС полковник Лев Главинчев (извадки от факти)

нито нравствена близост с истинската ВМРО, но позират под знамето на организацията, напоена с кръвта на нашите деди и бащи. Каква гавра със свящото име на прославената в борбите за освобождението на Македония Вътрешна македонска революционна организация! С нейната абривиатура лъжевойводите около Каракачанов продължават да укриват личните си политически интереси и финансови облаги.

Коя е истината?

Вярно ли е това, което заяви известният страдалец от тоталитарния режим Йосиф Крапчев, че “ВМРО на Каракачанов е тайфа на комунисти и русофили. Това е организация, която няма право да съществува, защото не е нито вътрешна организация, нито е македонска, нито е революционна. Истината е, че това е комунистическа организация в България, която изкористява имотите на македонските братства, които са големи” (вж. сп. “Фокус” от 30 юли 1999 г., с. 27). Интересно, всички управляващи у нас досега не искат да чуят тази истина? Защо някои журналисти продължават да дезинформират българската общественост и да представят влашкия “войвода” като приемник и последовател на идеите и идеалите на Вътрешната македонска революционна организация?

Нима не е вярно и това, което казва Христо Матов, потомък на идеолога на ВМРО, че “ВМРО на Каракачанов го интересуват политиката и парите, а не македонската идея” (вж. сп. “Фокус” от 12 март 1999 г., с. 16). Мимикрията, хамелеонството и дебелоочието на лъжевойводите на “Пиротска” 5 се прояви отначало, когато бяха в съюз със СДС и нахълтаха в парламента като троянски кон в коалицията на Обединените демократични сили, макар че не бяха регистрирани като политическа партия. На последните парламентарни избори тръгнаха с “Гергьовден”, но и този брак не продължи дълго. Когато Симеон II се наклани да идва в България, Каракачанов услужливо му се предложи в Магрид, а сега води най-злостната кампания срещу него. Завъртя се около П. Стоянов, подведе го и след провала го забрави. Неотдавна се побратими с Бакърджиев срещу Костов, но съвсем за кратко. Застана до лидера на БСП Сергей Станишев в шествията срещу новото правителство. Напоследък тръгва с Б. Бонев. Засега с него. А утре? Като “стопаджия” в политиката Каракачанов ще тръгне с някой друг, сти-

га да има келепир от това.

Кой създаде фалшивата ВМРО на “Пиротска” 5? И защо?

През 1990 г., когато започна по предварително разработени схеми първото ограбване на страната и забогатяването на партийната номенклатура и нейните потомци, по идея и под ръководството на ЦК на БКП и службите на ДС, се провежда т.нар. възстановителен конгрес, но не на ВМРО, а на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България. Тази казионна организация е учредена през 1947 г. от Лев Главинчев, полковник от ДС, бивш протогероист, който след 9 септември 1944 г. организира жестоко преследване на дейците на ВМРО, някои от които са разстреляни без съд и присъда. Заедно с Хр. Калайджиев и други партийни функционери екзекуторът Главинчев успява през март 1951 г. да осигури издаването на указ, с който се прехвърля цялото имущество на прочистените от БКП македонски обществени организации в пряка полза на новосъздадения Съюз на македонските културно-просветни дружества и д-во “Г. Делчев”. През 1953 г. по ф.г. № 1 Софийски градски съд регистрира като юридическо лице посочените казионни структури.

Какво се извършва всъщност на т.нар. възстановителен конгрес?

Това е съвсем ясно от Решение на СГС от 11 юли 1990 г., от което е видно, че “новосъздаденият” Съюз на македонските културно-просветни дружества, оглавяван от председателя доц. Димитър Гоцев и секретаря Евгени Еков става правопримник и продължител на комунистическата организация на Лев Главинчев.

На този конгрес, подготвен от партийни функционери и служители на Държавна сигурност, присъстват и потомци на македонските революционери, които обаче не подозират какви са замислите на онези, които подготвяли ограбването на имотите на македонските братства, дружества и фондации.

И така изпратените мисионери на

Държавна сигурност на “Пиротска” 5 извършват първата голяма измама – организацията на Лев Главинчев, регистрирана с ф.г. № 1 от 1953 г., има нова номерация по ф.г. № 1974 от 1990 г. По този начин е “узаконено” ограбването имотите на македонските братства, дружества и фондации.

Как се узаконява фалшификацията?

Следващият ход на лъжевойводите на “Пиротска” 5 е още по-коварен. Някои от тях, като потомци на екзекуторите на дейците на македонските революционни борби след 9 септември 1944 г., са уплашени от възмездието, за което през 1991 г. страдащите от тоталитарния режим надигаха своя глас на митинги в цялата страна. Партийните функционери и служителите на Държавна сигурност дадоха своите указания на пратениците си на “Пиротска” 5 да се използва абревиатурата ВМРО. Тогава с решение на Софийския градски съд от 3 юни 1991 г. се **вписва ново наименование** “ВМРО – Съюз на македонските дружества”. Така се започна с гаврата на абревиатурата на историческата ВМРО, която започна да се изписва по огради, стени на жилищни блокове, пътни знаци и къде ли не. И нещо друго – не само в централното ръководство на фалшификата на ВМРО, но и в неговите местни структури нахътаха бивши номенклатурни кадри, които са подбирани внимателно от инспирираните вече в централното ръководство служители на Държавна сигурност.

Следващият коварен ход на партийната номенклатура и службите на Държавна сигурност е направен през 1993 г. За да бъде заблудена българската общественост, че създадената от тях организация на “Пиротска” 5 е последовател на историческата ВМРО, с решение на Софийски градски съд са направени промени, свързани със състава на Изпълнителния комитет, който е избран на Втория конгрес, състоял се на 20 и 21 февруари 1993 г. Замисълът е да се използват имената на двамата-трима наследници на видни революци-

онни македонски рогове за камуфлаж. За съжаление този ход на комунистите не можеше да разберат Стоян Бояджиев, Райна Дрангова, Методи Терзиев, Вениамин Терзиев и Мария Коева. Именно на този конгрес службите на ДС съумяват да осигурят включването на Красимир Каракачанов и Евгени Еков в ръководството на Изпълнителния съвет като секретари. И двамата нямат нищо общо с македонските революционни борби – нито нравствено, нито рогово. Първият е син на оранжевия комунист Дончо Каракачанов, най-приближения съратник на Петър Танчев, т.е. на Тодор Живков, а Е. Еков – на партийния функционер на Плевен Пенчо Еков. Според Вл. Стоянов, потомък на виден деец на ВМРО, и двамата са внедрени още през 1992 г. лично от Пенчо Кубадински, който се обърна към тогавашния председател Д. Гоцев и му казал: “Това са наши момчета.” През това време русенският лъжевойвода Каракачанов е бил председател на младежката организация (вж. “Пенчо Кубадински говеде Каракачанов и Еков”, в. “Дупница плюс”, 2002 г., с. 4).

В състава на ръководството на фалшификата на ВМРО е включен и Анатолий Величков, внук на партийния функционер Алекси Величков, лектор и член на Литкомисията при ВКП(б) в Киев, задграничното бюро на БКП в Москва. Именно по негова инициатива с прякото участие на Вл. Поптомов и Антон Иванов, Г. Димитров, В. Коларов, Диньо Косев и др. се решава окончателно въпросът за “съществуване” на македонската нация и на македонския език (вж. в. “Македония днес”, орган на СМО, бр. 9, год. 3, 2000). Коментарът е излишен за внедрения на “Пиротска” 5 потомък на Алекси Величков. На този Втори конгрес, грубо манипулиран, са подбрани и Бойко Ватев, и Валентин Китанов, които имат оранжево-червени корени.

(Следва)

Редакцията има готовност да публикува и друга позиция по изнесените факти.

60 години от смъртта
на цар Борис III

“Политиката не е наука, а изкуство” – така повелително цар Фердинанд небеднѣж припомня думите на германския канцлер Бисмарк пред престолонаследника Борис и другия си син княз Кирил Преславски. Поел властта през есента на 1918 г., цар Борис III веднага осъзнава тяхната поука. Коронясват го с дължимите почести, но след принудителното слизане от престола на неговия баща, чието име и до днес се свързва с вината за двата национални погрома след Междусъюзническата и Първата световна война. Княз Борис Търновски получава короната заедно с едно обременяващо наследство.

Роденият през 1894 г. монарх поема властта, когато разклатеният държавен кораб засяда в плитчините на една дълбока политическа, стопанска и духовна криза. Плачевното състояние на България се отразява силно върху политическите виждания, управленческото поведение и характера на младия владетел.

Борис III приема властта като бреме и до края на своето царуване и на живота си никога не изпитва насладата на славолубието. Затвореният характер на цар Борис III го тласка към политическата игра, дипломатичните ходове и най-вече – към отказ от показност. Той често се здрависва с хора от тълпата, ходи без охрана, сваля шапка на по-възрастни или кара локомотив. Борис III прави това не само поради естествената загриженост на всеки монарх относно мястото, което ще заеме в историята. Той добре помни съвета на един свой приближен: “Помнете, че когато идват бурите, светкавиците удрят най-високите върхове”. А неговото царуване не е лишено от бури и светкавици. Във вихъра им царят следва примера на своя баща, тясно обвързва генералите с двореца и се домогва към желаното от всички короновани владетели единство между династия и армия. Именно войската помага на цар Борис III в трудните дни на 1923 г. и след преврата на 19 май 1934 г.

Всичко това помага на царя да надделява над превратностите на времето и по-малко да се влияе от променливите политически ветрове. През първата половина на 30-те години монархът започва да налага еднолично управление и точно тогава владетелските му способности се проявяват най-ярко. Борис III е цар родолюбец. Той притежава изкусна владетелска десница, осигурила му симпатиите на най-различни обществени среди.

Външната политика на цар Борис III е също образец на предпазливост и търпеливо изчакване. Той възприема и поддържа избрания от българската дипломация разумен и мирен път към преразглеждане на несправедливия Ньойски договор. Не могат да бъдат

подценявани и неговите заслуги за връщането на Южна Добруджа от Румъния на България през есента на 1940 г. Направената стъпка към национално обединение му носи славата на цар-освободител и цар-обединител. Монархът проявява дипломатическия си талант и като посредник между великите сили в навечерието на Втората световна война. Исторически неоправдан се оказва обаче поетият от царя и българските политици риск – военнополитическото обвързване с нацистка Германия през пролетта на 1941 г. Упрекът за политическа вина губи част от своята острота пред безизходицата на България в този съдбовен час – на Дунава са германските дивизии, а Великобритания не може да окаже военна помощ. Бремето сякаш става малко по-леко с отказа на България да воюва срещу Съветския съюз и възвръщането на отечествени земи от Югославия и Гърция. Малцина са обаче българите, които знаят, че окончателната съдба на тези територии е трябвало да се реши след края на войната, който цар Борис III не доживява. Наследил и носил “корона от тръни”, той умира на 28 август 1943 година.

Из “Властели на България”,
серия “Наследство”

На юридически теми

Димитър
Цанов,
бивш член на
Софийския окръжен съд

Пагение на третата власт

Държавата по дефиниция е правова държава. Правомерността е присъщ необходим атрибут на държавата. Неправомерните юридически действия са свързани с една формална и материална неправда. **Отменяването на неправомерните частни и административни действия има за цел да възстановява цялостното единство на държавата**, на държавния имперум, на държавната, конституционната и административната цялост. **Тази дейност по отменяване на неправомерните действия в държавата съставлява задачата на третата власт, на правосъдната власт.** С оглед на тази задача правосъдието конституционно в демократичните държави е независимо от другите две власти. В историческото развитие на правото то е приело, в културните страни на Европа, принципите на римското право. Единствено отклоненията от това право са внесени от марксизма и приложени на дело в СССР. Оттук са наложени в годините на комунизма у нас. **За това и правораздаването у нас исторически следва да се раз-**

дели на два периода. Първият обхваща годините на Третото българско царство, през които развитието на съдебната система следва тези на европейските страни и се отличава с независимост, обективност, бързина и с висока обща и професионална култура на нейните изпълнители. Вторият период обхваща годините след 9 септември 1944 г. и досега, през който принципът на политическо единоначалие променя съществено задачите и функциите на правораздаването. Наред с това изпълнението на правосъдната задача е възложено на партийни кадри, с партийни задачи и с партийни методи на изпълнение и съдебни процедури. Най-ярък израз на политическата и партийната власт е създаването през първите години на извънредни съдебни формации, каквито бяха т.нар. “народни съдилища” или процесите срещу Трайчо Костов и земеделските ръководители.

Трябва да се отбележи, че последната ни конституция съдържа в главата за правосъдната власт редица нови ин-

ституции, които са в разрез с класическите правила за организация на тази власт и най-малкото – срещу предишната структура. **Оттук започват и провалите на новото, социалистическото правораздаване.** Например създаването на института на главния прокурор на републиката по почина на Вишински. Очевидно оглавяването гони чисто политически задачи. Това го доказва и следващата практика от дейността на тези главни прокурори, които заедно с цялата прокурорска институция са нещо независимо, отделно и натоварено предимно с дела от политически характер. Явно и несъстоятелно е това отделяне на прокуратурата от чисто съдебните функции, при които съществуваше възможност за преливане в служебния статут или както се казваше, че прокурорът е говорещ съдия. Второто различие засяга учредяването на висш съдебен орган, който има чисто кадрови задачи и е откъснат от ведомствения орган на правосъдната власт – нейното министерство. При това се отнася до чист партийен подход към съставянето, като са създадени квоти за избор от други политически органи и в него влизат дори адвокатски кадри! По този начин назначението на съдебните места се извършва от политически и безотговорен орган, а не от министъра на правосъдието, който следва, че не може да отговаря за действията на съдебните и прокурорските лица. Съпоставено с назначаването при класическия период се разкрива и нарушаване на конституционен принцип, при който тези висши органи получават одобрението от върховния орган в държавата – царя, респ. президента, но след представяне от министъра, след проучвания, вземане на мнение от съдебен инспекторат и пр. Очевидно с новата постановка се гонят политически цели и за това ни убеждават резултатите и личностите на тези постове.

На трето място следва да се отбележи конституционното създаване на следователския институт. С него в действи-

телност виждаме Вишински на дело. Този извънсъдебен орган има преди всичко и над всичко партийни задачи. През него се прецеждат и нагласяват данни и доказателства за виновност, за факти на престъпни деяния и за нетърсене наказателна отговорност. Сравнението със старата система за разкриване на значителни по своя характер престъпления показва несъстоятелността и опасността от това нововъведение. Имаше бързо, обективно и компетентно извършване на дознание, след което събраните материали се анализираха от съдия-изпълнител, но вече висш съдебен орган с опит и знания, който подготвяше и квалифицираше деянието по закона и го предаваше на прокуратурата за съставяне на обвинителен акт или за прекратяване. За по-маловажни престъпления самият околийски съдия внасяше образуваното от него наказателно дело в заседание. Очевидна е чисто юридическата страна на наказателното преследване.

Все в политическо осигуряване на наказателни процеси, а също и на трудови, под формата на демократизиране, се създаде институтът на съдебните заседатели, вместо на тричленни състави от коронни съдии. Съставите от съдебни заседатели се подбират по партийна линия и субективността на съдебните актове по този начин е подсигурана.

Все във връзка с правосъдната функция следва да се направят критиките към законодателната власт, към изготвянето на законите. Още в римското право, в пандиктите на Юстиниан съществуват класически разпореждания по въпроса. Срещу създаването на множество от закони там важи констатацията, че законите и административните актове не могат да бъдат правени така, че да обхващат всички случаи, които биха се сбъднали в живота. Достатъчно е те да съдържат това, което се случва най-често. На второ място, пак там е препоръката, че законодателят трябва да остане като човек от народа. Законите трябва да държат сметка за на-

рога, т.е. за човеците, за които ще бъде издадени тези закони. За това и смятаме, че тенденцията за възприемане на новото европейско законодателство търпи критично отношение с оглед на наши народностни, исторически утвърдени правила за справедливост и морал. От друга страна, дълготрайността на законите на практика зависи от независимостта и интелигентността на съдиите да тълкуват и интерпретират нормативните актове, т.е. да извършват нормотворчество и приспособени към нови, непознати на закона обществени явления и проявления, към нови юридически състави. Това, разбира се, е възможно при много добра правно-теоретична подготовка, каквато на днешните правораздавателни органи липсва. Достатъчен е например случаят в Конституционния съд, където отказът от признаване правото на цар Симеон II на местопребиваване у нас за 5 години не е нищо друго освен липса на творчески подход към тълкуване на конституционната норма. Съгът не се занима и не взе решение съобраз-

но отговор на въпроса за причините, поради които царят обективно не е могъл да живее у нас, бил е принуден да бъде в изгнание поради комунистическата власт. Може в случая и друга причина да е имало за това съдебно решение. Това е било задача за подсигуряване втори мандат на пловдивския президент Петър Стоянов.

В края следва да се направи заключение, че докато не се ликвидират настоящите магистрати, съдии и прокурори, поради дълбока партийна ангажираност, от една страна, а от друга – поради липса на професионална подготовка и некомпетентност, кризата в правораздаването у нас ще продължава. Преустройството на научната подготовка също е наложително. Висшето образование би трябвало да се придобива само в държавния университет в София при нови, подготвени преподаватели, в т.ч. и чужденци. За да се прекрати повече московски възпитаници да преподават специфични за ленинизма правни теории.

Отворено писмо Реституция на експроприацията

До господата: **министър на икономиката**
министър на финансите
парламентарните групи – НС: **по икономика**
по финанси

Уважаеми господа,

Позволявам си от името на милионната електорална маса (с членовете на семействата си – над три милиона) – хората, притежаващи компенсаторни записи общо за около 1,5 млрд. лева, или средно на семейство по 1500 лева, да имаме становището ви и съответно решение за:

Първо. С одържавяването на имуществото след 9 септември 1944 г. фактически не се ли създаде вътрешен държавен дълг? Сложи се началото на държавната социалистическа икономика.

Второ. Със Закона за национализацията (ДВ, бр. 302 от 27 декември 1947 г.) чл. 13 предвиждаше, че одържавеното имущество ще се плаща с лихвоносещи облигации. Защо не стана това?

Трето. Като се имат предвид горните два въпроса и ЗОСОИ (Лучников) (ДВ, бр. 107 от 17 ноември 1997 г.), вмъкнато в него понятието “компенсаторни записи” – оценката по чл. 4, не означава ли това държавата длъжник да връща тези суми проточено във времето с лихвите?

Четвърто. Елементарно известно е, че преди 9 септември 1944 г. това имущество е създавало доходи на собственика, който освен това е плащал и данъци на държавата. Или 100 лв. имущество е създавало примерно допълнително 10 лв., от които: 3 лв. за издръжка на семейството, 4 лв. за инвестиции и 3 лв. за данъци към държавата. Какво стана след това – в периода на реформата от 10 ноември 1989 г.?

Знае се, че вносителят Лучников в 38-то НС е предложил за **справедливо обезщетение** оценката по чл. 4 от ЗОСОИ да бъде минимално увеличена с коефициент 1,5, представляващ компенсация от про-

пуснати възможности за 50 години по 3% лихва. Така сумата от 100 лв. трябваше да бъде увеличена с още 150 лв., или да стане 250 лв. компенсаторни записи. При това не е ли пренебрегната една явна **справедливост**?

Пето. За закона и морала?! ЗОСОИ е претърпял много промени от 38-то НС, за да бъде оформен като Закон със сделки с компенсаторни записи от 39-то НС (ДВ, бр. 47 от 10 май 2002 г.). **Е, какво става вече шеста година!**? Притежателите на тези компенсаторни записи, намиращи се в най-различни краища на страната, с различно образование, социално положение, фактически са вкарани в една джунгла, за да бъдат пренасочвани от една пътека към друга, от разни лицензирани фирми, от държавни чиновници, за да си продадат лева за стотинки – 10, 15. Това много ясно може да се види в притурката във вестник “Капитал” през 2002 г. за Закона със сделките с компенсаторни инструменти, от различни изказвания на “специалисти”, за становища, за митове и приложените 1072 държавни предприятия, с данни от които нищо не може да се разбере. **Тук изниква въпросът как държавата ни изплаща дълга си, главницата, с лихвите ли или долар за 10, 15, 17 цента?** Как искаме да ни се върне дългът от Ирак?

Сега изниква най-важният въпрос. Трябва ли законотворците да изграждат закони на критериите на морала, или на обстоятелствата на чии интереси ще служи той?

Може ли някой да си представи как първият фабрикант Добри Желязков от 1834 г. по време на турското робство ще приеме морала в Закона за сделките с компенсаторни записи, т.е. на имуществото му от хора, които нямат представа как то е създадено?

Шесто. Не трябва ли да се изгради съвсем нов Закон за пълно и равностойно обезщетяване на собствениците чрез държавния бюджет? Налага се всички лостове на държавния механизъм: икономически, финансови, правозащитни и всички други да поставят закона на основата на морала – справедливостта.

Смятаме, че с това осъществяваме електорален контрол над нашите избраници.

17 март 2003 г.

С уважение Калчо КАЛЧЕВ

Небесни гебати

“Европейци сме ний, ама все не сме дотам!...”

Алеко Константинов

– Данко, я насочи антената добре към София. Днес е петък и по телевизията ще дават парламентарните питання в Народното събрание.

В клуба на небесните безделници както винаги по това време се бяха събрали старите приятели на Алеко Константинов – бай Ганьо Балкански, Дочоолу, Гочоолу, Данко Хаурсъзина¹ и Гуня Адвокатина. Пуеха си хората нелегално гоставената мастука “Made in Bulgaria – King King” и като известни родолюбци се вълнуваха от българските работи.

– Стоп! – извика Бай Ганьо. – Сега е екстра!

– Данко, омитай се от екрана и сядай при нас! – изкрещя Гочоолу.

Компанията се намести удобно по столовете. Звъннаха чашките с ледените кристалчета на мастуката и всички се втрепчиха в огромния екран.

Председателят на Народното събрание обяви: “Има гумата президентът на “Обеднелите деликатни сделки” (ОДС) г-жа Гаражина Муфтова.”

– Брей, брей, какво парче – примляска Гуньо, забил кръвясал поглед в екрана.

– Сус бе, ченгене²! – скара му се Бай Ганьо. – Санким не съм ги виждал таквиз! – топълни с достойнство бившият народен избраник.

“Госпожи и господа народни представители, започна Гаражина. – Ние настояваме в срок от 24 часа министър-председателят да заяви пред целия български народ от тази трибуна какъв е. Българин ли е, испанец ли е, или черногорец? Сами разбирате. Това е конституционен въпрос и събоносен за нашето отечество.”

– Ашколсун, зарарсъз!³ Ама ти с този ултиматум ни сложи в малкото си джобче, там, връз това ти, ге... – изрева възхитен Бай Ганьо при одобрителните възгласи на компанията.

“Има гумата г-н Кривопей Раднев” – призова председателят на Народно-то събрание.

Към трибуната тръгна с величествена походка още по-величественият Кривопей.

– Ама вижте го, бе – каза Гочоолу, – този стъпва като Иисус по вълните. И като се озърна страхливо да не го запише някой от небесните “бръмбари”, Гочоолу се прекръсти.

“Дами и господа – започна Кривопей, – знаете, че наскоро проведохме личен вот за провала на вътрешната политика на премиера, а сега поставяме още по-

важния въпрос за гражданството му. И какво? – размахна театрално “ръце Кривопейта” Той не отговаря. И кой ни отговаря? Някакво министерство на правосъдието и някакъв си посланик. Че не е испанец. А ние на чужденци ли да вярваме? Ние искаме той да го каже. Защото ако не е така, това е углавно престъпление. Това застрашава националната сигурност на мило то ни отечество.”

Кривопей завърши с треперещ глас от възмущение и зачервен тръгна към банката си.

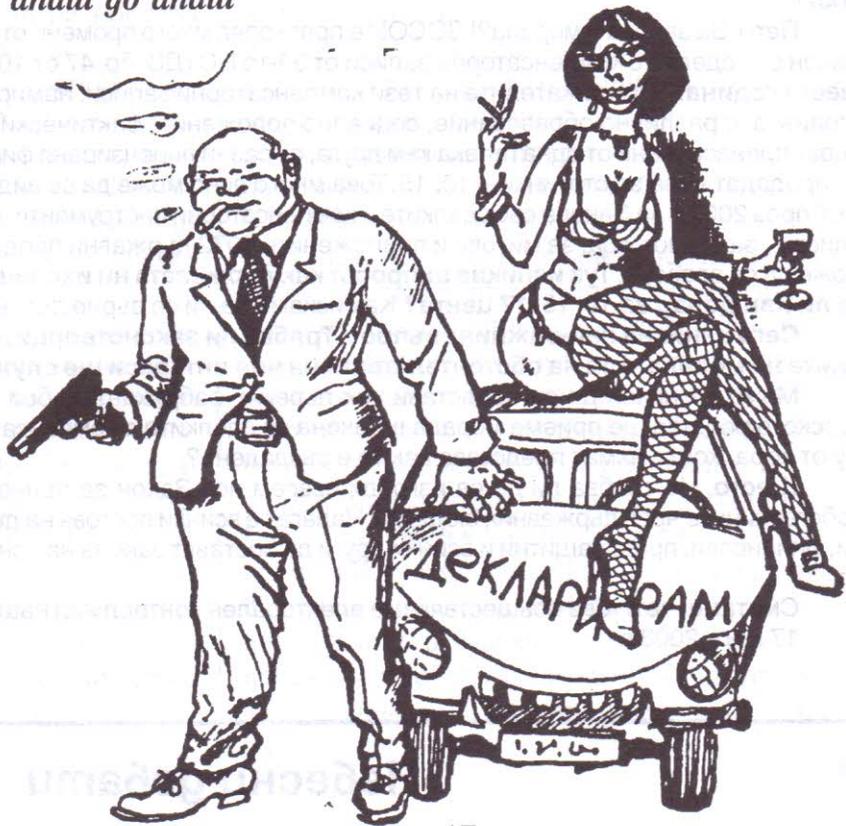
Бай Ганьо поклати глава, цръкна с език нещо на пода и отбеляза:

– Ама и този е една “хепидже маслахат”⁴, ела, та гледай.

В дебатите се намеси и Гуньо Адвокатина. Преди това обаче погледна към чашката, изпотена от ледената мастика, и я пресуши до дъно.

– Да знаете, кардашлар⁵, тия от “Обедните деликатни сделки” (ОДС) много са я закъсали с приходите. Оттам им идва яростта. Забравиха колко плюваха срещу сегашния премиер през миналите избори, а хората им казаха “йок”⁶. От политика разбират колкото баба ми от сателитна телевизия. Как искат отрицателен вот за вътрешната политика на премиера, когато външната политика винаги е била резултат на вътрешната. Което означава, че ако е успешна външната политика, това се дължи на успешната вътрешна политика. А и тия от “Няма да се вълнуваме” (НДСВ) са едни аджамии⁷, здраве му кажи. Не успяха да си построят защитата, та папер да не остане от консервите.

**Банков пейзаж:
анаиш до анаиш**

– Ех, няма я нашата класа – каза с носталгия Бай Ганьо. – Само какви избори правехме, майка му стара.

– Да, бе – възторжено и в един глас възкликнаха Данко Хаурсъзина, Гочоолу и Дочоолу.

– Бай Ганьо – каза Гуньо Адвокатина. – Няма ли как да помогнем поне като съветници на тези от “Обеднелите...”? За общинските избори ми е думата. Такива избори ще им извъртим на управляващите, че ще ни запомнят.

– Можеше, ако не бяха разсърдили Сузи – онова гългото момче с големия череп. Той поне разбира от извънземни контакти – каза със съжаление Бай Ганьо.

В този момент тръбата за небесния джонинг засвири и компанията мързеливо се повлече след Хермес, за да покрие предиобедния крос.

Записал дебата **Димитър Х. Попов**

Турско български речник:

1. Хаурсъзин – нехранимайко
2. Сус бе, ченгене – млък бе, циганшо.
3. Ашколсун, зарарсъз – браво, добра е, бива си я.
4. Хапидже маслахат – голяма работа.
5. Кардашлар – приятели.
6. Йок – не.
7. Аджамии – наивници, неопитни.

**Медийна
еквилибристика**

**До редакцията
на списание “Борба”**

Уважаема редакция,

Имаме честта да ви помолим, ако е възможно, чрез списание “Борба” да гадете гласност на следното

СЪОБЩЕНИЕ

Образуван е инициативен комитет за учредяване на клубове, към които ще се организират курсове за **доограмотяване и преквалификация**.

Задачата на курсовете ще бъде да подпомогнат **пишещите и говорещите** медийни изразители за правилно прочитане и предаване на информация за обществена консумация.

Обучението ще бъде безплатно, за разлика от скъпо платеното обучение за **гезинформация**.

Тези от курсистите, които въпреки желанието си не могат да завършат успешно курса (такива са им интелектуалните възможности), след събеседване ще могат да се прехвърлят в курса за **преквалификация**.

В курсовете освен задължителните предмети ще се изучават:

- професионална етичност;
- Наказателен кодекс (специално текстовете, отнасящи се до съдържанието на понятията злепоставяне, клевета, разпространяване на думи и изрази, вменени на лице, което никога не ги е изричало, и други текстове от НК, засягащи професията).

Мотивацията ни да инициираме тези клубове, респективно курсове, е следната:

На 6 април 2001 г. в 12 часа в резиденция “Врана” (десети километър, Цариградско шосе, София, България), Негово Величество цар Симеон II направи **декларация**, в която между другото се казва:

“Готов съм да предложа схема от икономически мерки и социално-икономическо партньорство, посредством които не по-късно от 800 дни прочутото българско трудолюбие и предприемчивост ще променят живота ви.”

Ни повече, ни по-малко – това е казано и записано на хиляди места за 800-те дни.

6-и април 2001 г., резиденция Врана, 12 часа

Откъде медийните изразители “изсмукаха”, че след 800 дни Негово Величество е **обещал** рогът на изобилието да се изсипе над България, не е известно. Но е известно, че изречените в декларацията слова на царя са преначени до неузнаваемост.

Нажежени до бяло от злия гений на небезизвестен енергиен център, прехвърлени в мелницата на медиите и разпространявани чрез тях ежечасно и ежедневно, разнасят злобонната си дезинформация и тровят въздуха, който така или иначе ни е необходим за живот.

Ако това продължава, рискът за масови заболявания е огромен.

Ние смятаме, че чрез поетата инициатива за **ограмотяване и преквалификация** сме в състояние да подпомогнем медийните работници в тяхната високонатриотична дейност за непосредствена обективност.

На тези, които имат **сензитивна параноя или катаракта**, Бог да им помага!

От инициативния комитет

Б.Р. – **катаракта** – перде на очите; **параноя** – хронично, обикновено неизлечимо душевно разстройство, което се характеризира с първични систематизирани блънувани идеи, а някъде и с халюцинации; **сензитивен** – сетивен, усетлив.

История

Дянко Марков

Продължение от бр. 3

Действително, след срещните боеве на подстъпите към Лозенград, когато разгромените турски части отстъпват в пълна безпорядък, изоставайки по разкаляните коловози на Странджанските предхълмия цялата си артилерия и обози, части от Четвърта дивизия се насочват в “преследване по пети”. Те са върнати обаче, за да заемат позиция срещу въображаем противник и за отблъскване на въображаеми противникови движения, заплашващи десния фланг на дивизията и съседната Първа армия. Тази заповед на командващия Трета армия има само едно “положително” значение: задържаните в района на изоставения от турците Лозенград наши части успяват да вземат участие в парадните тържества, устройени за ознаменуване на “славната победа”. Това дава възможност на турските военачалници да се погрижат за изтегляне на изоставената материална част и да организират за отбрана линията Люле Бургас-Бунар Хисар, на която ще се раз-

90 години от Балканската война Епопеята при Карагач

вие най-кръвопролитното сражение през Балканската война.

Всъщност едва след края на войната, когато се явяват на бял свят първите противникови публикации, за нашата главна квартира става ясно, че още в началните боеве пред Лозенград са били разгромени главните сили на Източната турска армия. Пълната победа е била узрял плод, който е чакал само една решителна ръка – да се протегне и го вземе. За съжаление такава ръка липсва сред най-висшите ръководителите на въоръжена България.

Не бихме могли да илюстрираме по-добре потресаващото въздействие от стремителното и непоколебимо настъпление на нашите войски в срещните боеве за Лозенград над въображението на противниковите бойци от преценката на един от пленените висши турски офицери: **“Вие настъпвахте лудо под нашия най-силен огън; вие изглеждахте неуязвими. Нашите войници изгу-**

биха вяра в себе си и в своето оръжие и доприеха спасение в бягството...”

След разгрома на Източната турска армия в срещните боеве при Селиолу-Гегченли-Петра-Ески половъ възниква класическа обстановка за стратегическо преследване, която нашето висше командване не съумява да оцени и използва. Това дава възможност на турските сили да се спрат и организират на изгодната за отбрана линия Люле Бургас-Карагач-Бунар Хисар и се подготвят за решително контранастъпление с десния си фланг под ръководството на най-енергичния турски военачалник в тая война – Махмуд Мухтар паша. Замисълът на турското командване бива осуетен от самопожертвователността главно на бойците от Четвърта дивизия.

На 15 октомври дивизията настъпва към с. Карагач, без да има някакви сведения за противника. От издадените разпореждания е ясно, че нито в щаба на Трета армия, нито в главната квартира са имали дори смътно подозрение, че на дългия и стръмен рид, който се спуща от билото на Странджа източно от р. Карагач дере, ще бъде срещната отново почти цялата Източна турска армия, но вече не в движение, а на една отлична позиция, с умело разположена артилерия, с измерени и обстреляни разстояния към предлагащата местност, откъдето трябва да се появи очакваният противник. Шансът на Четвърта дивизия е, че привечер на 15 октомври авангардните ѝ части влизат в досег с противника и командването ѝ можа да установи, че настреща си има значителни сили.

Решителното сражение започва на 16 октомври в 9 ч. и 30 мин. с настъплението на Първа бригада – 7-и Преславски полк в бойна част, а в десен отстъп от него – 19-и Шуменски. С появата на нашите части на открития хребет западно от с. Карагач противниковата артилерия открива ураганен огън. Втора бригада – 8-и Приморски и 31-и Варненски полкове – настъпват вляво от първата, но частите ѝ не успяват да запазят указаната посока за настъпление и десните дружини на 8-и полк се размесват с левите на седми.

Убийственият огън на противника и многобройните жертви от наша страна пречупват настъпателния устрем на бойците, които се стремят към долината на Карагач дере с надежда да намерят там поне временно прикритие. Но ония, които успяват да стигнат реката, попадат под фланговия огън на добре маскирани турски батареи, които твърде умело вършат смъртоносната си работа.

Към три часа след плагне положението на Четвърта дивизия става критично. Докато вдясно 6-а Бдинска дивизия действа мудо и неохотно, а вляво положението на 5-а Дунавска непрекъснато се влошава под натиска на превъзхождащи противникови сили, пред фронта на Четвърта дивизия нови, свежи турски части влизат в боя. За миг изглежда, че настъпва фатален обрат в целия ход на войната. Полесражението на Четвърта дивизия се превръща в

ад. Върволицы ранени, подкрепяни от здрави бойци, се нижат към превързочните пунктове. Започват да се оттеглят поединчно и на малки групи и някои по-малодушни бойци от седми, осми и 31-и полкове.

Телефонограма № 34

До началника на дивизията

1-а бригада, 16 октомври, 3 ч. 45 мин. след плагне

“7-и полк отстъпва. Пратете подкрепа.”

Командир на бригадата: полковник Тодоров

Телефонограма № 36

от 1-а бригада

До началника на дивизията

16 октомври, 4 часа след плагне

“Батареята на десния фланг отстъпи след като изстреля всички снаряди. 19-и полк повторно моли за артилерийска помощ.”

Командир на бригадата: полковник Тодоров

...Няма веч оръжие – има хекатомба!...

На превързочния пункт на 7-и Преславски полк зад гребена северозападно от с. Карагач, към който е насочена главната маса на отстъпващите, старшият полкови лекар, санитарен майор

г-р Имуков, закрива пункта и го отправя назад. С пушките на ранените вървява санитарния персонал и с извадена сабя го побежда напред срещу отстъпващите войници...

В този съдбоносен момент, когато всеки друг на негово място и по всички правила на военното изкуство би трябвало да се вкара последният резерв за прикритие на принудителното отстъпление, командирът на дивизията, достойният син на българска Македония охридчанинът генерал Бояджиев взема гръзкото решение:

“Трета бригада да настъпи веднага с директриса на настъплението с Карагач, да атакува и овладее центъра на неприятелската позиция!”

Подписва заповедта и се отправя в галоп зад гребена на артилерийската позиция, където се последните шест дружини от Трета бригада на дивизията.

Когато генерал Бояджиев се явява в разположението на последния дивизионен резерв, за да отгаде и устно знаменитата си заповед, с която го хвърля в атака, той заварва бойците от 43-и и 44-и полкове – победителите от Екси полос и Петра в необикновено възбуждение: кървавото зрелище на потока от ранените им и отстъпващи другари от 7-и, 8-и и 31-и полкове ги тласка към действие и под водителството на по-сърцатите

си началници някои части по своя инициатива са вече тръгнали напред.

За генерала остава само да посочи със сабята си към Карагач:

“Трета бригада, в атака!”

Войниците тръгват напред със страшен рев “ура” и всеобщо въодушевление. В някои дружини под гъжг от шрапнели бойците запяват и размахват високо пушките си, на които блестят от рано турнатите ножове.

Слушат се по открития ред, осеян с трупове на убитите им другари, достигат реката, увличат окопалите се, изчерпани от дневния бой части от другите полкове на дивизията и започват изкачване на стръмния склон, на билото на който е отбранителната позиция на турската армия. При вида на това стремително настъпление противниковите бойци са обхванати от ужас, не дочакват удара “на нож”, напускат окопите си и отстъпват назад, като изоставят артилерията си в наши ръце...

Овладяването на централната част от турската отбранителна позиция се оказва в следните дни от решително значение за крайния изход на сражението. Турската армия е отново разгромена и отхвърлена в безредно отстъпление. Тя ще успее да се спре едва пред стените на Цариград...

Национален комитет за промяна статута на Западните покрайнини, създаден през 2003 г. от неправителствени организации

Обръщение

Уважаеми сънародници,

Свидетели сме на факт с историческо значение. На западната ни граница, на мястото на днешна Югославия, се появи нов политически субект – Съюз на Сърбия и Черна гора. Събитието поражда нови геополитически реалности в Югоизточна Европа. Националните интереси на България изискват да се съобразим с тях. Става дума за Западните покрайнини – изконна българска територия, предадена на бивша Югославия след наложеното на Родината ни подписване на унижителния и несправедлив Ньойски договор – 27 ноември 1919 г.

Миналото

В Ньой победителките Франция и Англия, подтиквани от Сърбия, Гърция и Румъния, откъсват от България четири зони – анклав от Видинско, част от Трънско, Цариградска и Босилеградска околии, или общо 1555 кв. км с около 100 000 души население, състоящо се от етнически българи. Тези земи и население са присъединени към Кралството на сърби, хървати и словенци по стратегически причини.

Държавата, която отказва да подпише договора заради крещящата му несправедливост, е САЩ.

През 1929 г. Кралството на сърби, хървати и словенци се преименува в Кралство Югославия. Този акт открива възможност пред България да пледира за връщане на необосновано отнетите ѝ Западни покрайнини. Защото принцип на международното право е, че когато един от двата субекта, сключили даден договор, престане да съществува, то той загубва правната си сила. Българските правителства от това време преценяват, че подобна акция ще бъде безуспешна поради тежката международна изолация на страната ни.

През 1947 г. Парижкият мирен договор оставя Западните покрайнини отново в границите на Югославия. Следват години на системен терор, денационализация и асимилация на сестрите и братята ни тук. Властите

целенасочено създават от тях различни "нации" – сръбско-шопска, шопска, турлашка; налага се особена езикова норма, променя се именната система на сънародниците ни, ограничава се възможността те да изучават български език. Българският църковен диоцез е приобщен неправомерно към сръбската патриаршия и миряните се обгрижват от сръбски свещеници. Българските църкви и манастири се намират в окаяно състояние. Целта на югославските правителства е тотално сръбизиране на българите в Западните покрайнини. В резултат числеността на сънародниците ни тук катастрофално намалява. Тоталитарният режим в България пък изобщо не се интересува от тях и не полага никакви грижи за защитата им.

За първи път след 70 години мълчание България отправя откъслечни искания към югославското правителство за спазване на човешките и гражданските права на сънародниците ни в Западните покрайнини. Обещанията на югославските власти обаче така и не се изпълняват!

Днес Родината ни за втори път има исторически шанс да намери радикално или взаимноприемливо решение на въпроса за Западните покрайнини. Заради това политическата ни воля като националноотговорни български граждани ни задължава да положим усилия за осъществяването на следното решение:

– връщане на Западните покрайнини на България поради коренно променени правни обстоятелства (Rebus sic stantibus), отпадане на един от двата субекта, подписали договора.

Дипломатическата маса на преговори и Международният арбитражен съд в Хага са институциите, където можем да поставим нашите искания. На страната на България са всички исторически, морални и юридически обосновани права в предстоящия диалог.

Ето защо Комитетът за промяна статута на Западните покрайнини, ръководен от високо чувство за национална отговорност, се обръща:

– към българските граждани с призив: Изпълнете своя национален дълг! Дайте своя глас в защита на позицията за промяна статута на Западните покрайнини! Подкрепете ни с петиции, писма, подписки и други инициативи пред отговорните ни държавни институции;

– към представителите на българския политически елит с настоятелна молба: Предприемете нужните активни дипломатически, политически и хуманитарни действия в съгласие с нормите на международното право за промяна статута на Западните покрайнини! Заемете националноотговорна позиция, за да утвърдите доверието на българския избирател в правотата на избора му на европейските ценности!

Време е драмата и отчаянието на сънародниците ни от Западните покрайнини да станат част от дневния ред на българската външна политика. Те изпълниха своя национален и граждански дълг, каквото и да им струваше това! Но запазиха българския етнически характер на тази родна земя в течение на повече от 80 години. Макар че по официални данни днес тук живеят само 20 хиляди българи... Ред е на България да потърси енергично съдействието на демократичната международна общност, да я направи съпричастна с промяната на статута на Западните покрайнини. Ние всички дължим това на сънародниците си!

Задружните ни усилия са залогът за успеха на начинанието ни!

Април 2003 г.

От Националния комитет

Бел. ред. – За подробности се обръщайте към представителството на БНФ, Инк. в България.

Нови книги

Христо Троански. “Убийствено червено”

...Продължих да издирвам документални източници, да се ровя в досиета, рапорти, сводки и протоколи, да отсявам факти, имена и спомени на очевидци. Постепенно, въпреки ограничения достъп до уж разсекретените, а всъщност предвидливо прочистени от някого архиви, съумях да събера “суровия материал” за насилията в първите години на тоталитаризма. И докато пишех книгата, пред очите ми все беше бай Тома: с дребната си, ала излъчваща финес фигура; с лицето си на светец, носещо едновременно отпечатъци и на страдалчеството, и на духовна непоколебимост; с удивляващата ме способност да детайли точно да възпроизвежда събития и поведения на хора. Чувах и гласа му понякога: “Тоталитаризъм ли?! Каква нескопосана и объркваща думичка... Някой се опитва върху туловището на жестоката истина да навлече възтесничка грешка...”

Из предмюлната глава

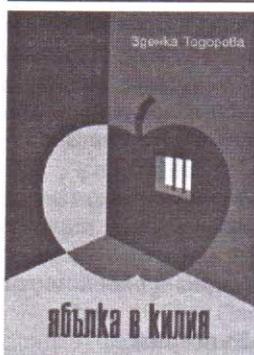
Доц. д-р Виолета Борисова. “Алтернативи за деца в риск”

“В своето историческо развитие българското семейство е преодолявало трудности, които са се отразявали върху развитието и възпитанието на децата. Християнските добродетели са били опората в търсене на истина в милосърдието. Хуманното отношение към бедни и безпомощни се е съхранявало чрез ценностите на семейството в българската традиция. Милосърдието и отзивчивостта към деца, останали без родителска грижа, са съществували като отношение към “храненичето”, вземано с обич за отглеждане и възпитание при свои близки или родственици. Развиват се идеи за приюти, приемни семейства, семейни домове и др. като обществена грижа за децата в риск.”

Кирил Караджов. “Словесни трънчета”

От цикъла с политически епиграми, засягащи отношенията на страната ни с Русия, личи, че авторът не е благосклонен към тясното обвързване на България с нея, изхождайки от това, че руските интереси открай време са стоели на преден план; че нашата страна никога не е била щадена от Русия и винаги ѝ е служила за разменна монета или за жертва при реализиране на нейния политически блян.

В други епиграми авторът има определено отношение към твърдението на някои идеолози за съществуването на свети идеали. Отхвърля демагогските принципи за демокрация, свобода, братство и равенство, които за писателя Ерих Мария Ремарк са най-голямото идеологическо оръдие в ръцете на всеки демагог.

Цариброд – вечното кръстовище

“Ябълка в килия” на Зденка Тодорова е книга за Цариброд, написана по доста особен начин. Като съчетание между миналото и настоящето, между кошто се е вклинила съдбата на един непощаден от съдбата човек, имал щастието или нещастието да се роди в размирни години на границата. И както множеството негови земляци и сънародници, избягали от нея, за да оцелеят, така и той без пукната пара в джоба напуснал родния си край, за да стане царски сладкар.

Пишат ни

Господин Спасов,

Получих книжка трета на списание "Борба", за което ти изказвам гореща благодарност. Списанието се чете с голям интерес и се раздава от ръка на ръка, за да може да се прочете от повече хора. Изпращам ти едно стихотворение, посветено на списанието. В него съм отразил много точно влиянието на списанието за възраждането на българския национален дух. Желая ти здраве и бодър дух!
За България!

Кирил КРУМОВ, Враца

Уважаема редакция,

С голям интерес и удовлетворение у дома четем сп. "Борба".

Това списание е едно от най-достойните в българския периодичен печат. Аз съм историк по образование, съпругът ми е бивш офицер – математик по образование.

Материалите, които публикувате обаче, са извънредно интересни и за непрофесионалисти, много полезни за всеки българин.

Л. БОЯДЖИЕВА, Стара Загора

Уважаема госпожо Бояджиева,

Поласкани сме от отзивите, които давате за сп. "Борба". Искаме да вярваме, че чрез него изпълняваме своя дълг към Отечеството и народа, с който повече от половин век водим борба за свобода, независимост и демокрация. Ние сме се борили, борим се и ще се борим да възтържествува: силата на правото, а не правото на силата. Искаме да живеем в държава, в която конституцията и законите имат върховенство и всеки, който не се съобразява с това, трябва да получи онова възмездие, което в бъдеще ще го предпази от нарушаването им.

По повод забележката ви за допуснатата грешка при отпечатване картината на Христо Стойчев "На нивата" в бр. 3 на сп. "Борба", правото е на ваша страна. Просим извинение.

Ваш Спасов

Христос Воскресе на редакцията на сп. "Борба"!

С пожелание за още много успехи в борбата за демокрация. Благодаря за изпратените списания с моята статия. Раздадох ги на наши привърженици. Чете се от ръка на ръка.

Йоцо ЙОЦОВ, Вигин

Уважаема редакция,

С писмото си искам да ви благодаря за получаването на скъпото за мен и такива като мен съидейници списание "Борба". След прочитането на списанието веднага бързам да го предам на наши хора, а след това на групи заблудени българи и най-вече на братя по оръжие... За това, че списанието се популяризира, имате "вина" само вие. Желая да го получавам и занапред, защото за такива, пострадали от "комунистическия рай" и дали скъпи жертви, това списание не е само отдушник на мъката ни по убитите, но е и гаранция за гласа на истината, на антикомунизма.

Георги ПАТЕВ, Плевен

Уважаема редакция,

От 2-3 списания, които чета, за мен най-ценно е "Борба". То е будилник като Паисиевата история. Аз го давам на хора, достойни и с политически поглед, за да могат да направят сравнение какво е било преди комунистическото робство, през време на него и сега.

Милицят ни цар дойде при нас да помогне на България, на българския народ. Но народът е заслепен от пропагандата на вестниците и го клевети, без да цени неговия труд. Така са клеветели и Иисус Христос, когато Бог Отец го е изпратил, за да отърве хората от злото и да им покаже правилния път към мира и благополучието. Тези хора го оковах на кръста и го умъртвиха. Бог да даде разум на народа да пази и обича цар Симеон II, защото в неговите ръце е нашето спасение.

Мара РАФАИЛОВА, Шумен

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнат високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни от тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Б О Р Б А

Клонът на БНФ, Инк., САЩ в Бъфало устрои на 2 март 2003 г. честване в връзка с 125-годишнината от Освобождението на България от турско робство. То се състоя в залата на църквата "Св. Св. Кирил и Методий" и бѣ организирано от председателя на клона на БНФ в Ню Джерси г-н Костадин Тодоров и активистката на БНФ от Ню Йорк г-жа Мери Мерлендъ.

Присъстваха над 150 българи, живеещи в региона. Господинъ Миро Герговъ прочете прокламация (на снимката), изпратена отъ господинъ кмета на гр. Бъфало в връзка с националния празникъ на България, следъ което произнесе прочувствено слово.

На 9 март в църквата "Св. Иванъ Рилски" в Ниагара Фалс (Канада) бѣ отслуженъ молебенъ в връзка с Освобождението на България.

Присъстваха над 100 българи отъ Бъфало и Торонто.

Следъ молебена бѣ поднесенъ вѣнецъ предъ паметника за свободата на поробенитѣ отъ комунизма страни, построенъ в двора на църквата отъ българскитѣ политически емигранти с решителното участие на БНФ.

Тукъ сѣщо г-нъ Миро Герговъ прочете прокламацията на г-нъ кмета на Бъфало и произнесе слово.

In memoriam

Отлѣво надѣсно: Петъръ Николовъ, Дамянъ Митевъ Георгиевъ, Миро Герговъ и Пуно Пуевъ

Скрѣбна вестъ

На 9 февруари 2003 г. почина дългогодишниятъ членъ на БНФ, Инк., САЩ **Дамянъ Митевъ Георгиевъ**, роденъ на 27 януари 1927 г. в с. Липенъ, обл. Врачанска. Дамянъ напуска България презъ 1950 г. и се установява в Югославия, където прекарва нѣколко години по затворитѣ на Тито. Следъ освобождаването му отъ затвора преминава в Италия, а оттамъ в 1959 г. в САЩ – Ню Йорк. Веднага сѣ пристигането си се включва в редовитѣ на Българския национален фронтъ, Инк. и става единъ отъ активнитѣ му членове, какъвто остана и до смъртта си.

Съ неговата смъртъ БНФ, Инк. губи единъ всеотдаенъ за организацията членъ, единъ активенъ антикомунистъ и борецъ за нова демократична България.

Богъ да го прости. Да бжде вѣчна паметта му!

ЦУС на БНФ

Редакционни

Въ обявената анкета по публикуваната в бр. 3, стр. 28 на сп. "Борба" притча "Бостанътъ" сѣ взели участие 55 читатели на списанието.

Въ редакцията до 30 май, съгласно обявения регламентъ, сѣ получени отговоритѣ на 38 отъ тѣхъ. На първитѣ 20 сѣ изпратени книги отъ книжния фондъ на редакцията.

Драги участници в анкетата, приемоте поздравитѣ на редакцията сѣ пожелание за здраве и успѣшно представяне в следващата анкета презъ септември.

Материалитѣ на сътруднитѣ ни за брой 5 на списанието молимъ да бждатъ изпратени, сѣ огледъ получаването имъ в редакцията да не бжде по-късно отъ 15 августъ т.г.

Разпространителитѣ на списание "Борба" да побързатъ сѣ изпращане на списъцитѣ сѣ имената и адреситѣ на читателитѣ, на които доставятъ списанието, за да бждатъ включени в електронната картотека.

За разпространението на сп. "Борба" следъ 1 януари 2004 г. ще бжде установенъ новъ редъ. Молимъ читателитѣ да побързатъ сѣ връщане на анкетнитѣ карти, които получаватъ заедно сѣ списанието.

Търси се

Георги Нешевъ Гърковъ – отъ около 50 години в Австралия. Обаждаль се е отъ Сидни. Роденъ е в гр. Угърчинъ, Ловешко. Преди нѣколко години е идвалъ в България, но следъ заминаването си следитѣ му се губятъ. Търси го братовчедката му по майчина линия **Йорданка Дакова Бамбова**, сѣщо отъ Угърчинъ. Адресътъ за контактъ сѣ нея е: София 1715, жк Младостъ-4, бл. 428, вх. А, ет. 7, ап. 27, пол. Румяна Лилова Лилова (за Йорданка). Който знае сегашното мѣстонахождение на нашия сънародникъ Георги Гърковъ, молимъ да го съобщи на този адресъ.

Величав финал на родолюбиво дело

2 юни – 127 години от един
безсмъртен подвиг

“Първи юни беше кървав страшен ден! Човешкият разум не може да си представи колко героичество беше проявено тогава и колко млади български момци загинаха, за да не станат никога вече. Със своята кръв героите на великия наш приятел Христо Ботев пишеха новата история на България... Шапки долу, европейци! На колене пред този величав подвиг! Вие нямате Ботев. Той е единственият гений. Няма друг и в световната литература, който да е написал нещо подобно на дивната балада “Хаджи Димитър”. Ботев е сам! Шапки долу!”

Знаменитите слова на румънския писател Г. Бакареску са изречени в онзи величав финал на една невероятна драма в първия ден на юни 1876 г. Слова заветни! Слова паметни, събуждащи трепетна гордост и възхита. Слова, осветили героиската смърт на Ботев и неговите четници. Слова истинни!

На 17 май с кораба “Радецки” на българския бряг край Козлодуй слиза Ботевата чета, за да участва активно в борбата на народа ни срещу петвековния поробител. На българския бряг, целувайки българската земя, стъпва четата, чийто подвиг няма равен на себе си. Стъпва Ботев. Юнаците с кръвта си пишат историята ни. Героят легенда Ботев – висок и хубав като мечтата на народа ни за свобода и силен като гнева на роба, пада пронизан. Това е финалът на Априлското въстание, величавият финал на една невероятна драма – драмата на небивалия гнет и жестокост, драмата на разярения поробител. Той, поробителят, знае да мъсти, да унищожава: следват бесилки, жестоки кланета, небивало тежки робски неволи. Но Европа вече знае истината за съдбата на народа ни. Сам войводата изпраща от “Радецки” телеграми до френски и швейцарски вестници. Раздвижва се интелектуалният свят. Надигат мощен глас в протест и защита видни прогресивни мислители. Идват наблюдатели, за да видят ужаса в една европейска страна, ужаса над един народ, продължил векове. И... гледат и не искат да повярват, а се самообвиняват – защо са били слепи и глухи за съдбините на един страдащ народ.

Втори юни – паметен ден, връзал се дълбоко в паметта ни. Незабравим ден. Ден, изпълващ ни с гордост, трепет и възмущение. Ден, събуждащ в душите ни силни родолюбиви чувства. Ден, величаещ събитие, което е вечно живо и диша с пулса на народа ни, с пулса на всеки, който с гордост се назовава българин. Сведохме на този ден шапки и сторихме дълбок поклон, изричайки най-благодарствените слова: Благодарим ви, герои мъченици, славно борци за свободата ни!

Елена ВАЧЕВА

БОРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Факелътъ

Посвещава се на списание "Борба"

Разпаленъ факелъ въ тъмнината
разлива бѣла свѣтина,
лжчи горящи надъ страната
твори списание "БОРБА".

Духътъ народенъ то повдига
съ огненитѣ си лжчи,
омайни върхове достига,
защото винаги гори.

Човѣшкитѣ души залива
съ нежната си топлина
и българкия духъ разлива
наврѣдъ по нашата земя.

Отъ петдесетъ и две години
влѣсти списание "БОРБА",
къмъ розовитѣ ни градини
изпраща зовъ за свобода.

Духътъ народенъ възкресява
и спомена за свѣтли дни,
по вѣренъ пжтъ ни направлява
да съждемъ нашитѣ мечти.

Живѣй, живѣй презъ вѣковетѣ,
живѣй, списание "БОРБА",
разпалвай вѣчно дүховетѣ
за българската свобода!

Кирилъ КРУМОВЪ – Враца

ВѢРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество ООД